

Juke Joints en Champagne Charlie

Bluesroots uit de Zeeuwse Delta

Dit jaar jubileren twee Zeeuwse bluesbands. De Juke Joints, de *masters of rock rollin' blues*, bestaan 35 jaar. Champagne Charlie, ambassadeurs van de Amerikaanse blues en rootsmuziek, zijn dertig jaar bezig.

Tekst en foto's: Rien Wisse

zittend Gait Klein Kromhof en John 'Sonnyboy' van den Broek. Staand v.l.n.r.: Geert de Heer, Peter Bout, Sjef Hermans, Peter Lenselink, Theo de Koning, Derk Korpershoek, Michel 'Boogie Mike' Staat en Peter Kempe

Stilistisch liggen beide bands mijlenver uit elkaar. De Juke Joints spelen vette bluesrock, maar zijn met geen enkele andere band in die sector te vergelijken. Dat komt vooral omdat aan de geijkte en stevig spelende bezetting - van gitaar, bas en drums - een extra dimensie is toegevoegd met harmonicaspeler-accordeonist John 'Sonnyboy' van den Broek. Bij Champagne Charlie gaan de roots terug naar de stringbands en pre-warblues uit de jaren twintig en dertig, om uiteindelijk uit te komen bij Ry Cooder. Akoestische snaarinstrumenten en harmonica kleuren het geluid over de basis van bas en drums. We treffen de bands op een avond waarop ze een gemeenschappelijk doel hebben: een eerbetoon brengen aan de in 1995 overleden Ierse gitarist Rory Gallagher.

Gestript

Zelden liggen de werelden van beide bands zo dicht bij elkaar als die avond op het Middelburgse poppodium De Spot. Peter Kempe, zanger-drummer van de Juke Joints, heeft zijn drumstel thuisgelaten en speelt zowel akoestische gitaar als mandoline. Gitarist Michel 'Boogie Mike' Staat en bassist Derk Korpershoek bedienen zich van (semi-) akoestische instrumenten. Geen getijger over het podium, maar zittend belichten ze de akoestische kant van hun Ierse idool in de stijl die ze brengen op hun in 2016 opgenomen cd *Crossroads-Un&plugged*. Peter memoreert nog dat hij de paar mandoline-akkoorden van de Gallaghercompositie *Going To My Hometown* leerde van Geert de Heer, multi-instrumentalist op snaren bij Champagne Charlie, die zich deze avond beperkt tot mandoline. Ook de andere leden van de Zeeuwse rootsband houden het zo gestript mogelijk. Gitarist Theo de Koning en harmonicaspeler Gait Klein Kromhof vullen sober maar effectief aan en zanger Sjef Hermans, die zo af en toe gitaar speelt, vervult zijn front rol met verve. Drummer Peter Lenselink zit op zijn cajon en Peter Bout hanteert de contrabas.

Bij de Juke Joints zit Rory Gallagher het diepst in hun roots. In Midleton, een plaatsje vlakbij Cork aan de Ierse zuidkust, was een Rory Gallagher-café. De uitbater kreeg eind jaren negentig bij toeval een cd van de band in handen en zette een toer op. Het leidde er uiteindelijk toe dat de band tot in alle uithoeken van Ierland speelde. Bovendien werd in 2001 de cd *Live In Ireland* opgenomen, waarop Ierse rootsmuziek, zydeco, akoestische blues en de voor deze band zo kenmerkende vette rockblues samenvloeien. Inmiddels is in driekwart van Europa gespeeld, werd in de States opgetreden en een cd opgenomen in de fameuze Sun Studio in Memphis.

De begin juni van dit jaar overleden zanger-gitarist Eddy Clearwater werkte de afgelopen tien jaar regelmatig met de band in Europa. De combinatie bleek van meet af aan perfect. De linkshandige en upside down spelende Edward Harrington was vooral geïnspireerd door Chuck Berry. Berry merkte zelfs op dat "*seeing Clearwater is like looking in the mirror*". De samenwerking met de Juke Joints leidde tot de in 2010 uitgebrachte cd *Going To Chicago!* De band nam op in de Rax Trax-studio in de *windy city*, waar Eddy zijn *West Side Strut*-album voor Alligator had gerealiseerd. Ronnie Baker Brooks was toen producer, medeauteur van enkele songs en speelde bovendien gitaar op een paar nummers. Hij vervulde dezelfde rollen op het album van de immer doorstomende formatie die qua intensiteit, benadering, sfeer en podiumpresentatie kan worden omschreven als de 'bluesy versie van Normaal'.

Kwadendamme

Met de live in de Vlissingse Piek opgenomen cd/dvd *35 Years Of Rock Rollin' Blues* vierden de Zeeuwse podiumtjegers hun jubileum. De Juke Joints zijn destijds ontstaan in het Zeeuwse Kwadendamme - een vlekje op de landkaart - waar Peter Kempe nog altijd woont. Bij de start bestond het repertoire voor tachtig procent uit bewerkingen van bestaande bluesongs, terwijl slechts twintig procent eigen werk was. Inmiddels liggen die percentages andersom. Tijdens de optredens druipen het speelplezier, enthousiasme, gedrevenheid en spontaniteit van het podium. Ze repeteren vrijwel nooit, maken geen setlist en spreken alleen vlak voor de show af met welk nummer wordt geopend. "*Are you ready?*", schreeuwt Peter Kempe. Vier tikken vooraf, een paar knallende gitaarakkoorden, de ritmesectie valt beukend in en het rollende harmonicageluid maakt de sound van de band compleet.

Ruim een kwarteeuw geleden startten Peter Kempe en zijn vriend Kees Wielemaker het Kwadendamme Blues Festival op, eigenlijk vooral om de Juke Joints er te laten optreden. De band

Bij de Juke Joints zit **Rory Gallagher** het diepst in hun **roots**

links Peter Kempe,
rechts Geert de Heer

is sindsdien een vaste act. Op die eerste eendaagse editie in mei 1993 speelden vier bands. Het is uitgegroeid tot een tweedaags evenement dat doorgaans in de voorverkoop geheel of nagenoeg is uitverkocht. Inmiddels spelen er zo'n vijftien acts en komen de ruim twaalfhonderd bezoekers uit heel Europa.

Kempe en Wielemaker organiseren ook het Indoor Kwadendamme Blues Festival, dat jaarlijks vlak voor kerst plaatsvindt, terwijl ze ook vijf jaarlijkse blueskroegentochten hebben opgezet in en net buiten Zeeland.

Hun werk is ook bij de Dutch Blues Foundation niet onopgemerkt gebleven: in maart dit jaar kregen ze de Keeping The Blues Alive Award 2017 uitgereikt.

Eerder werden de Juke Joints al twee keer uitgeroepen tot beste bluesband van Nederland.

Geen muzikale beperkingen

De naam Champagne Charlie - naar een nummer van zanger-gitarist Blind Blake uit 1932 - geeft perfect aan in welke genre de muziek van de zeskoppige formatie is geworteld; de klassieke pre-warblues en de string- en jugband muziek uit de jaren twintig en dertig. Hun slogan luidt: *Champagne Charlie is the name, good time music is the game*. Ze zetten die muziek naar eigen hand, schrijven bovendien zelf songs en brengen een mix van zowel akoestische als elektrische stijlen. Daarbij voelen ze zich kennelijk tot niets beperkt. Zo werden zelfs twee Nederlandstalige albums - *De Ramp* en *Laatste Afvaart* - opgenomen, refererend aan de watersnood in Zeeland

links: John
'Sonnyboy' van den
Broek, rechts: Gait
Klein Kromhof

(1953) en het opheffen van de veerdiensten over de Westerschelde (2003). Ook maakte de band een paar Engelstalige thema-cd's. *Waitin' On Roosevelt* (2008) was geheel gevuld met songs over de Amerikaanse president Franklin Delano Roosevelt en bevatte *America Through The Eyes Of Woody*, *The Crooked Corner Sessions* (2013) louter songs geschreven door zanger en multi-instrumentalist Woody Guthrie. Daartussen zat nog het album *Hobo Signs & Railroad Lines* (2011), dat gaat over de wijze waarop *hobo's*, *tramps* en *bums* vanaf de jaren twintig tot en met de Tweede Wereldoorlog reisden.

De zes mannen, in leeftijd variërend van bijna zestig tot midden zeventig, maken van hun cd's ware huzarenstukjes. Instrumentale partijen achter de altijd loepzuiver klinkende zang van Sjef Hermans zijn tot in de finesses gedefinieerd. En dan hun hoesjes met uitgebreide boekjes waarin wetenschappelijk verantwoorde achtergrondverhalen over het repertoire staan – geïllustreerd met unieke beelden. Aardig is dat de coverfoto altijd historisch is, terwijl de band vervolgens op de binnenkant een parodie op die foto presenteert. Eén van de fraaiste is wel die op *Waitin' On Roosevelt*, met voorop een stringband poserend in 1933 voor the Little White House in Warm Springs, Georgia – Roosevelt's buitenverblijf. De zes Charlies zitten met soortgelijke snaarinstrumenten voor een witgeschilderde uitspanning in Zeeland met als onderschrift *(Still) Waitin' On Roosevelt*. De vele optredens die de band heeft en het feit dat drie bandleden nog een fulltime baan in het onderwijs hebben, weerhoudt hen er niet van om naast Champagne Charlie nog andere projecten aan te pakken. De drie Zeeuws-Vlamingen

Theo, Gait en Peter Bout hebben nog een project met zangeres Karin de Kock. Ze noemen zich Champagne & Wine. Sjef en Geert treden van tijd tot tijd op met vocaliste Jacqueline Heijmans. Het trio heet Sunshine Cleaners en het repertoire wordt omschreven als *murder ballads & crime songs*. Ook Champagne Charlie beperkt zich niet tot spelen in Nederland. Zo is de band twee keer naar Wenen geweest om deel te nemen aan de Birthday Bashes van de daar wonende

Champagne Charlie speelt de **klassieke pre-warblues** uit de jaren twintig en dertig

globetrotter; bluesman Hans Theessink. In dit jubileumjaar gingen ze bovendien op toer door Zwitserland, en een tournee door Duitsland wordt op poten gezet. Ze brengen hun cd's tegenwoordig in eigen beheer uit, maar ook die vinden hun weg naar het buitenland. Zo bestelden het Roosevelt Study Center in Middelburg en de Roosevelt Stichting, een Amerikaans-Nederlands samenwerkingsverband, ieder duizend exemplaren van de Roosevelt-cd. En het Hobo Museum in Britt, Iowa nam een doos af van *Hobo Signs & Railroad Lines*. Jubilea als deze impliceren onvermijdelijk dat de bandleden van beide formaties ietwat op leeftijd beginnen te raken. Niettemin wint desgevraagd het enthousiasme en wordt van beide kanten gemeld dat stoppen op korte termijn geen optie is.